

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Domund 2013: Fe + Caritat = Missió

Diumenge vinent, dia 20 d'octubre, és el DOMUND, dia de la propagació de la fe, dia especial en tot el món perquè ressoni a les nostres orelles el clam de Jesús (Mt 16, 15): *Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova*. Enguany se'ns presenta aquesta diada amb el lema «Fe + Caritat = Missió».

Un encàrrec és una missió a complir, i no s'encomana res a ningú en qui no tinguem confiança i creguem que ho complirà. Jesús creu en els homes i dones del món, i ens encarrega que transmetem la Bona Nova, que ell ens va portar de part del Pare.

Però, per a transmetre la fe, hem de viure-la. Tenir fe no és saber un munt de coses de l'Antic i

del Nou Testament, com una història. És creure en un Déu Creador, en el seu Fill Jesús, germà nostre en la humanitat, que ens va ensenyar a viure com a germans, i creure en la força del seu Esperit, que ens ha d'ajudar a viure el que sabem i creiem.

Aquesta vivència de fe, que hem estat aprofundint durant tot aquest any, no pot realitzar-se i, doncs, no podem complir la missió de Jesús sense afegir-hi la caritat, és a dir, sense estimar. No podem estimar de debò sense veure Jesús en el rostre de l'altre. Practicar la caritat ha de ser una tasca humanitzadora, perquè va adreçada a persones amb les seves característiques particulars i possibles mancances, humanes i espirituals.

Diumenge XXVIII de durant l'any | Cicle C

Lectura del segon llibre dels Reis (5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que fora d'Israel no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant el qual estic sempre, a punt de servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó tan sols al Senyor.»

Salm responsorial (Salm 97)

El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la Bona Nova

que jo predico, i per això he de sofrir fins a trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la Paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist.

Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (17,11-19)

Un dia Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i li cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls, Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat a donar glòria a Déu» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

Tornar | Mn. Marc Majà i Guiu

Llegim al diccionari que «tornar» és anar vers el lloc del qual hom ha partit. Aquesta paraula («tornar») conté dins seu la paraula «torn», que és l'objecte cilíndric giratori que permet passar objectes d'un lloc a un altre. Es podria dir, per tant, que «tornar» una cosa seria fer-la passar pel torn, fer-la girar, per tal que accedis d'un espai a un altre.

En les lectures de la missa d'avui trobem dues persones que «tornen»: Naaman de Síria, en la primera lectura, i un samarità, en l'evangeli. Tant en un cas com en l'altre, es tracta d'una persona malalta de lepra que, havent obtingut la guarició després de recórrer a l'ajuda de Déu, «torna» cap a ell per donar-li les gràcies. Així ho fa Naaman de Síria, que torna cap a Eliseu per agrair-li la guarició i per

confessar la seva fe en el Déu d'Israel. I així ho fa també un dels deu leprosos de l'Evangelí, que era samarità i que torna cap a Jesús tot donant glòria a Déu.

Què és el que provoca el retorn d'aquestes persones? Per què tornen? Tornen perquè reconeixen que és Déu qui està a l'origen de la seva guarició i que, per tant, a ell cal donar-li gràcies.

Hem de despertar en nosaltres, una vegada i una altra, aquest reconeixement: adonar-nos de la presència subtilment amagada de Déu en tants i tants moments de la nostra vida. Si ho fem, amb cor creient i humil, ens sentirem empesos a «tornar» vers ell: a girar-nos dels nostres interessos i preocupacions cap als seus, a retornar al qui és l'origen de tot el que tenim i som.

Beatificació de màrtirs del segle XX en l'Any de la Fe | Romà Casanova, bisbe de Vic

El diumenge 13 d'octubre d'aquest any restarà en la memòria de l'Església com un dia gran, perquè seran beatificats a Tarragona 522 màrtirs dels anys trenta del segle passat a Espanya. Aquesta beatificació ha estat emmarcada en l'Any de la Fe, convocat pel papa Benet XVI, que ens deia en la carta apostòlica *Porta fidei*: «Per la fe, els màrtirs van lliurar la seva vida com a testimoni de la veritat de l'Evangelí, que els havia transformats i fets capaços d'arribar fins al més gran do de l'amor, amb el perdó per als seus perseguidors» (núm. 13).

I és aquest aspecte del testimoni dels màrtirs el que vol assenyalar la declaració del martiri de tots aquests que van ser occits per odi a la fe cristiana. L'Església de tots els segles sempre ha tingut en gran consideració els màrtirs. El mateix segon Concili Vaticà ens diu: «Com que Jesús, Fill de Déu, manifestà la seva caritat donant la seva vida per nosaltres, ningú no té major estimació que qui dona la seva vida per ell i pels seus germans (cf. 1Jn 3,16; jn 15,13). Ja des dels primer temps alguns cristians han estat cridats i sempre ho seran a donar aquest testimoni màxim d'amor davant de tothom, principalment davant els perseguidors. Per això, l'Església valora el martiri, pel qual el deixeble s'assembla al Mestre, que accepta lliurement la mort per la salvació del món i se li conforma en el vessament de la sang, com a do excels i prova suprema de caritat. I

si aquest és atorgat a pocs, cal que tots estiguin disposats a confessar Crist davant els homes i seguir-lo pel camí de la creu enmig de les persecucions, que mai no manquen a l'Església» (LG, 42).

L'Església, la comunitat dels creients en Jesús, té el deure d'inscriure entre els màrtirs els qui han mort donant testimoni de Jesús i perdonant els seus botxins. Tota altra lectura del caire que sigui no hi té cabuda. El missatge clar dels màrtirs és el del perdó i el de la reconciliació. L'amor a Crist i als germans és l'arrel del martiri. L'únic fruit que pot brollar de posar la mirada en els màrtirs és l'amor a Déu i als germans.

La nostra diòcesi s'alegra en aquesta beatificació perquè vint-i-un dels màrtirs beatificats tenen relació amb nosaltres. Moltes persones de la nostra diòcesi hi hauran participat: familiars i persones de les parròquies amb ells relacionats, sacerdots i fidels d'arreu de la diòcesi. Ens pertoca a tots de recollir el testimoni dels nostres màrtirs i llançar-nos a la cursa de la vida cristiana amb fidelitat i santedat. «La sang dels màrtirs és llavor de cristians», va dir Tertul·lià, un cristià del segle II. I el segle XX fou el segle de més màrtirs en la història de l'Església. Entre nosaltres és clar aquest testimoni, molts van vessar la seva sang. Ens cal acollir la sang vessada i encomanar-nos als nostres màrtirs, tot llançant-nos a la gran aventura de la «Nova Evangelització», sabent que *tots els qui vulguin viure piadosament en Jesucrist seran perseguits* (2Tim 3,12).

Agenda litúrgica de la setmana

13 ■ Diumenge XXVIII de durant l'any / Cicle C. Sant Eduard, rei (1002-1066).

Lectures: 2Reis 5,14-17 / Salm 97 / 2Timoteu 2,8-13 / Lluc 17,11-19

Litúrgia de les hores: Setmana IV

14 ■ Dilluns. Sant Calixt, papa i màrtir (155-222). Santa Fortunata, màrtir (c281-c298).

Lectures: Romans 1,1-7 / Salm 97 / Lluc 11,29-32

15 □ Dimarts. Santa Teresa de Jesús,

doctora de l'Església (1515-1582).

Lectures: Siràcida 15,1-6 / Salm 88 / Mateu 11,25-30

16 ■ Dimecres. Sant Galderic, pagès (830-900). Santa Hedvig, religiosa (1180-1243). Santa Margarida Maria Alacoque, verge (1647-1690).

Lectures: Romans 2,1-11 / Salm 61 / Lluc 11,42-46

17 ■ Dijous. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i màrtir (†107).

Lectures: Romans 3,21-30 / Salm 129 / Lluc 11,47-54

18 ■ Divendres. St. Lluç, evangelista.

Lectures: 2Timoteu 4,10-17b / Salm 144 / Lluç 10,1-9

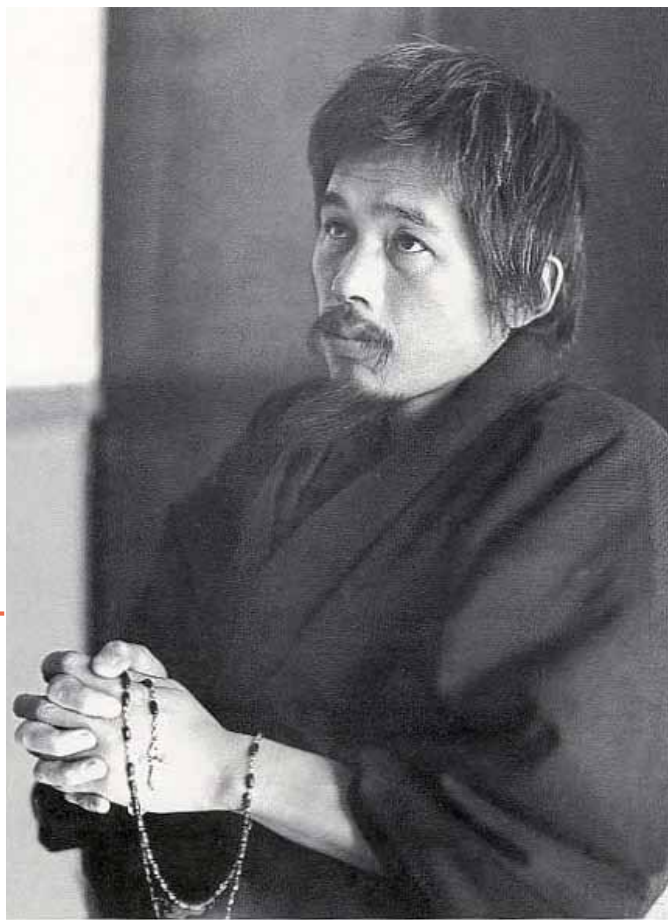
19 ■ Dissabte. Sant Pau de la Creu, prevere (1694-1775). Sant Pere d'Alcàntara, prevere franciscà (1499-1562). *Lectures:* Romans 4,13.16-18 / Salm 104 / Lluç 12,8-12

20 ■ Diumenge XXIX de durant l'any / Cicle C. Santa Irene, màrtir (s. VI). Santa Adelina, verge (†1125).

Lectures: Èxode 17,8-13 / Salm 120 / 2Timoteu 3,14-4,2 / Lluç 18,1-8

Una cançó per Nagasaki | Carles Riera

A les acaballes de l'Any de la Fe (11 d'octubre del 2012 – 24 de novembre del 2013), vet aquí un exemple de fidelitat a prova de bomba: el doctor Takashi Nagai (1908-1951), un científic japonès, casat i amb dos fills, que impulsà generosament la medicina moderna al seu país a costa de la seva pròpia salut. Practicava la radiologia —ús dels raigs X per a finalitats mèdiques (diagnòstiques i terapèutiques)—, la qual cosa féu que patís una leucèmia, que no li impedí, tanmateix, de prosseguir amb una vida d'intens treball. Va poder sobreviure sis anys al llançament de la bomba atòmica de Nagasaki (9 d'agost de 1945). Va escriure llibres, ajudà moltes persones i és considerat un heroi al seu país.

Takashi Nagai, M.D.
February 3, 1908–May 1, 1951

Sobre la vida d'aquest metge, en 1988 —ara fa exactament vint-cinc anys—, va aparèixer un llibre precios, escrit originàriament en anglès, amb aquest suggerent títol: *A song for Nagasaki* (o sigui *Una cançó per Nagasaki*). D'aleshores ençà no ha deixat mai de reeditar-se (un autèntic *best-seller*).

L'autor d'aquest llibre és Paul Glynn (1928), australià i missioner marista, que va viure al Japó durant vint-i-cinc anys i que ha dedicat la vida a la reconciliació d'Austràlia amb el Japó, països enemics durant la guerra. Per tal de compondre aquest retrat, Glynn prèviament va llegir, en la versió original japonesa, els llibres que el Dr. Nagai va deixar escrits sobre les seves vivències arran del llançament de la bomba atòmica; també va conèixer familiars del metge i pogué parlar amb altres supervivents. I va narrar magníficament la història d'un heroi.

Un convers

Jove encara, el Dr. Nagai passà del xintoisme —religió animista o politeïsta, rica en mitologia, culte i costums— al catolicisme, després d'una etapa intermèdia de racionalisme ateu. Veia que la vida presentava molts interrogants als quals la ciència tota sola no podia respondre. Arrossegat per l'exemple de cristians que va conèixer i impulsat per la lectura de les clàssiques *Pensées*, de Pascal, perseguí la veritat sense repòs, amb valentia i honradesa. Havent vist la mort de ben a prop diverses vegades i havent experimentat el sofriment devora seu, tot l'encaminà al trobament amb Jesús i, en endavant, a tenir-hi una constant i confident relació.

Les arrels cristianes del Japó es remunten a mitjan segle XVI, quan sant Francesc Xavier arribà a Kagoshima i el poble tingué accés a l'Evangeli per primera vegada. Glynn està ben informat dels malentesos existents entre les cultures de l'est i de l'oest. Explica la història de tal manera que no solament il·lumina l'emocionant i encoratjadora vida del sant baró Nagai, sinó que també descriu elements de la història i la cultura nipona que ajuden a entendre l'entorn cultural on aquest metge humanista va créixer i va viure.

El Dr. Nagai fou, al llarg de tota la vida, un exemple d'amor a la ciència i al treball, i un devot del seu país. Es mantingué ferm en condicions humanament extremes. Va saber trobar sentit al dolor. Fou un guia, senzill i humil, per a tots els qui l'envoltaven. Sobrevivint entre els enderrocs d'una ciutat en ruïnes, i afligit per la leucèmia, esmerçà la resta de la vida a guarir físicament i espiritualment una població destrossada per les atrocitats de la guerra.

La seva recerca espiritual arrenca en els anys d'es-

tudiant de medicina a la universitat de Nagasaki, prossegueix en temps del seu servei com a metge militar durant l'ocupació japonesa de Manxúria i queda completada de retorn a Nagasaki dedicat a la radiologia en cos i ànima.

La influència de Pascal

Mentre estudiava medicina a la universitat, Takashi Nagai va conèixer els treballs científics de Blaise Pascal i algun dels seus invents. Però de seguida va descobrir no sols el científic sinó també el filòsof, l'autor, com hem dit, de les *Pensées* (*Pensaments*), del qual llibre obtingué de seguida una còpia. I començà a llegir-lo. Quedà parat davant de mots com ara *gràcia, paradís perdut, redempció...* i davant les nombroses citacions de la Bíblia. De mica en mica s'adonà de dues falses actituds en la manera de raonar, apuntades per Pascal: d'una banda, l'excessiva confiança en la raó, que sovint mena vers un escepticisme estèril, i, d'una altra, la resignació a l'estupidesa que ve de la mandra o el desinterès. Vet aquí dos esculls que Nagai féu per manera d'evitar.

L'expressió «amb els ulls del cor», que trobà en l'obra del científic i pensador francès, era ja familiar per a Nagai des del budisme. Com tampoc no se li féu estranya la famosa sentència que diu: «El cor té raons que la raó desconeix.» I la conclusió pascaliana que «la fe és un regal de Déu» i que «cal pregar per a tenir-la» ja no deixà mai més tranquil Nagai fins a la seva conversió al catolicisme. Durant el seu discerniment es preguntava: «Com puc pregar honestament si no estic segur que Déu existeix?»

El tema de la bellesa, i de l'Autor de la Bellesa, l'inspirà. Durant la seva decidida recerca, Nagai pensava tristament en el vell proverbi que fa: «Un ratolí no pot veure les estrelles ni un cuc de terra les flors.»

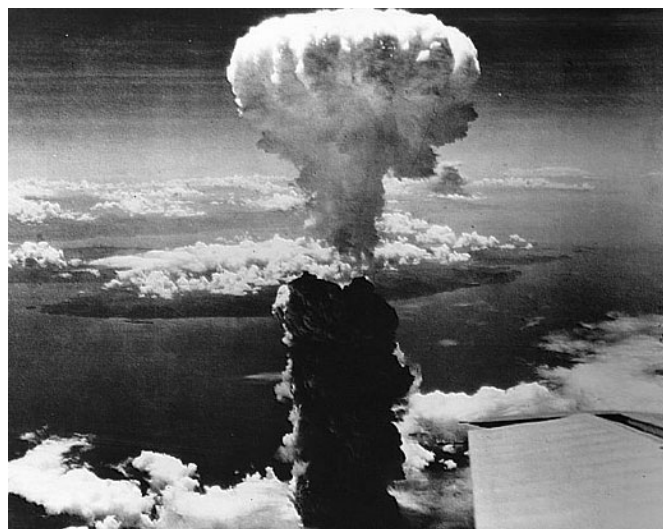
I, encara, trobà similituds entre la seva espiritualitat nipona i aquesta altra expressió de Pascal: «L'home és una canya, la més feble de totes, però una canya que pensa.»

Això: aquell jove estudiant de fina sensibilitat, d'ànima emotiva, a qui abellia de memoritzar versos (*haikus*), se sentí tocat pel científic i filòsof francès i ja no se'n pogué desempallegar mai més.

La relació, el diàleg, entre la fe i la ciència l'acompanyarà al llarg de la vida. Sense mai oblidar l'itinerari que ell havia fet, i tenint molt present el tema de la bellesa, s'expressava així: «Un científic que digui que els humans venim d'eventuals mutacions d'una ameba, no pot de debò veure l'arc de sant Martí, i això és una gran pena.»

Una trista, inspirada història

Quan el 9 d'agost de 1945 la bomba atòmica va caure sobre Nagasaki, el Dr. Nagai salvà la pell perquè l'hospital on treballava era en una zona allunyada del centre de la població. Però va perdre Midori, la seva dona, persona igualment admirable. Els fills sortiren il·lesos perquè eren a casa dels avis, en una altra vall.

D'aleshores ençà, casa seva —una cabana a Nykodo— es convertirà en lloc de pelegrinatge de creients i no-creients cercant el consol d'un home exemplar, d'un home que els ajuda a descobrir el sentit del sofriment i el misteri del dolor, del perdó i de la Creu. Greument malalt, ajuda tothom, anima a reconstruir la catedral catòlica ensorrada i la vida dels feligresos. Home de fe, viu amb serenitat, amb esperança, estretament unit a Déu.

Quan el Dr. Nagai pensà que tot havia estat perdut en el desert nuclear, precisament llavors descobrí que ho tornava a posseir tot. En aquest modern desert experimentà una mena de retorn al jardí de l'Edèn, on podia caminar acompanyat per Déu.

Nou sacerdot al servei de l'Església diocesana: Eduard Flores Serradell...

Diumenge vinent, dia 20 d'octubre, Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, ordenarà de sacerdot el diaca Mn. Eduard Flores i Serradell en una celebració que tindrà lloc a la catedral a 2/4 de 6 de la tarda. El futur prevere ens ha escrit la següent presentació:

«Em dic Eduard Flores Serradell, tinc trenta-un anys i sóc natural de Ripoll, bressol de Catalunya. Des de petit he col·laborat fent el servei d'escola a la parròquia de Sant Josep Obrer de Ripoll.

Després d'un llarg procés de discerniment i ajudat per diferents preveres i moltes hores de pregària, vaig entrar al Seminari de Vic, on he cursat els cinc anys d'estudis a la Facultat de Teologia de Catalunya i he seguit la formació complementària al Seminari Major Interdiocesà de Catalunya.

Des d'aquest moment demano la vostra pregària perquè pugui ser un sant sacerdot al servei de la nostra diòcesi.»

Escola de Formació de Laics: curs 2013-14.....

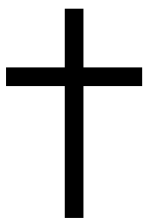
Amb el nou curs es reinicia l'activitat a l'Escola de Formació de Laics (EFL). Enguany serà ja la 4a edició d'aquesta proposta formativa en la vida de fe que s'imparteix al Seminari de Vic. S'ofereix als laics la possibilitat d'aprofundir en la raó de la nostra esperança, redescobrint la bellesa de la nostra fe i creixent en la nostra relació amb Déu i els germans.

El cicle formatiu és de dos anys i es pot començar indistintament per cadascun d'ells. Cada curs s'estructura en un període lectiu que va d'octubre a juny; les trobades són en dissabte dues vegades al mes. En aquests dies de trobada hi ha espai per a aprofundir en el coneixement, moments per a la pregària i també per a la convivència. Per als participants, l'experiència d'enriquiment es fa palesa en aquest compartir des de realitats diferents però amb el vincle d'unió d'aquesta única Església, que, com diu el sant pare Francesc, ens fa sentir a casa, en família, entre germans i germanes.

S'entén així el concepte de formació integral que vol donar l'escola i que abasta totes les dimensions de la persona: la intel·lectual, l'espiritual, l'eclèsial i la humana. Aquesta experiència està especialment orientada als laics del bisbat de Vic.

S'entén així el concepte de formació integral que vol donar l'escola i que abasta totes les dimensions de la persona: la intel·lectual, l'espiritual, l'eclèsial i la humana. Aquesta experiència està especialment orientada als laics del bisbat de Vic.

En la mort de Mons. Lluís Rudé i Alemany, capellà de Sa Santedat

**MONS. LLUÍS
RUDÉ i ALEMANY**
05/12/1931 — 03/08/2013

Va néixer a Joanet el dia 5 de desembre de 1931 i va rebre l'orde del presbiterat el dia 8 de desembre de 1954. Va morir a Vic, a la Clínica de St. Josep, de les Germanes Josefines de la Caritat, el 3 d'agost del 2013, a l'edat de vuitanta-un anys i havent rebut els sants sa-

graments i la benedicció apostòlica. Havia exercit el seu ministeri de vicari a les parròquies de Santa Maria de Sallent i Crist Rei de Manresa. Pel febrer de l'any 1963 va anar a Suïssa, a Flawil, com a capellà d'immigrants. L'any 1972 fou nomenat delegat nacional dels missioners espanyols a Suïssa. L'any 1981, a petició de la Conferència Episcopal Suïssa, fou nomenat, per Joan Pau II, capellà d'honor de Sa Santedat. Durant la seva jubilació va residir a Arbúcies; darrerament va residir a la Casa Sacerdotal de Vic. La missa exequial, presidida pel senyor bisbe i concelebrada per una vintena de preveres, es va celebrar el dia 5 d'agost, a les dotze del migdia, al monestir de Santa Maria de Ripoll. La seva despulla mortal fou enterrada al cementiri de Ripoll.

Beatificació de l'Any de la Fe

Recordem que avui, diumenge 13 d'octubre, és el dia esperat i que a partir de les dotze del migdia tindrà lloc la celebració de les beatificacions en el complex educatiu de Tarragona, antiga Universitat Laboral. Els qui vulguin seguir la cerimònia ho poden fer per la segona cadena de TVE, que la transmetrà en directe. Nosaltres, avui i les pròximes setmanes, continuarem oferint les biografies dels beats relacionats amb el nostre bisbat.

Hildebrand Maria Casanovas i Vilà **Els Hostalets de Balenyà, 1918 - Barcelona, 1936**

Nascut el 21 de gener de 1918 als Hostalets de Balenyà, ingressà com a col·legial a Montserrat a dotze anys i cursà les humanitats abans de començar el noviciat. Va professar el 4 d'agost de 1935. Fou mort a Barcelona el dia 28 de juliol de 1936.

Odiló Maria Costa i Canal **Vic, 1905 - Barcelona, 1936**

Nascut el 13 de desembre de 1905 a Vic, formà part de l'Escolania de Montserrat durant sis anys, i un any després d'haver-ne sortit ingressà en el monestir. Va professar el 5 d'octubre de 1923 i va ser ordenat sacerdot el 13 de juliol de 1930. Un cop ordenat, dirigí la impremta i exercí d'organista suplent. Fou mort el dia 28 de juliol de 1936.

Narcís Maria Vilar i Espona **Els Hostalets de Balenyà, 1916 - Barcelona, 1936**

Nascut el 7 d'agost de 1916 als Hostalets de Balenyà, ingressà com a col·legial a Montserrat a dotze anys i cursà les humanitats abans de començar el noviciat. Va professar el dia 6 d'agost de 1934. Va ser mort el 28 de juliol de 1936.

El martiri d'aquests tres monjos de Montserrat

Aquests tres benedictins, que amb altres monjos ja havien passat a la muntanya dues nits, en intentar obrir-se camí cap a Barcelona foren portats detinguts a la Comissaria d'Ordre Públic el 27 de juliol. L'endemà els posaren en llibertat i, després de passar pel pis de la ronda de Sant Pere, desitjaren marxar cap a Vic per anar a les respectives llars. Volgueren agafar el tren de les tres de la tarda, i el monjo que els acompanyà veié com, després del control dels bitllets, baixaven a l'andana.

No se'n sabé res més. Se suposa que, en el control de la FAI, no pogueren presentar altra documentació que la cèdula personal, on constava el seu estat religiós. A través de les fotografies d'identificació de l'Audiència de Barcelona, foren reconeguts els tres cadàvers. Havien ingressat en el dipòsit de l'Hospital Clínic el 29 de juliol de 1936 i, no havent-hi ningú que els reconegués o reclamés, foren tirats a la fossa comuna del cementiri de Montjuïc. El més jove d'ells, Narcís, havia dit als seus companys abans d'abandonar el santuari: «Com m'agradaria ser màrtir!»

A la vora del foc | El Cardenal exiliat i «màrtir» | Climent Forner.....

Ara que, arran del setantè aniversari de la seva mort, la nostra Església dedicarà un any commemoratiu al cardenal Vidal i Barraquer (Cambrils, Tarragona, 1868 - Friburg, Suïssa, 1943), m'és grat de recordar que, amb motiu del trasllat de les seves despulles a la catedral tarragonina (15 maig 1978), li vaig dedicar el poema titulat «Absolut retorn». Com que no el puc reproduir íntegrament, m'abelleix d'oferir-vos el primer dels cinc capítols de què consta, i fragments d'alguns altres, inspirats més o menys en la seva magna biografia escrita per Mn. Ramon Muntanyola (1970-1976).

*Com ens travessa encara la gelor d'aquests ossos,
brases incandescentes d'amor i de perdó!
Els sols il·luminaren l'amarga i llarga nit
a través del desert on els millors dels nostres
caigueren morts d'enyor. Ara els portem i ens cremem
de tant d'oblit, de tanta d'ingratitude! Ni sota
punyals d'avit i espases de neu no s'extingiren,
arrels fidels que vencen hiverns eterns i xuclen
del cor de Montserrat i el Canigó la saba
que va pujant a ritme de segles i agonies
fins a la llum més tendra dels novells branquillons.
Entrem amb l'arca invicta a la terra promesa.
Retorni amb tu la pau al poble,
retorni amb tu la pau.*

Aquests primers versos del segon capítol:

*Retornes? Retornem? ¿Pàtria de qui l'exili,
de tu que amb l'estendard fugires, o dels qui,
covards o heroics, restàrem? Oh, nus de l'abraçada!*

Aquests altres del tercer:

*Tu sol vares salvar l'honor del nostre poble.
Tu sol vares pagar pel nostre màxim crim.
Oh, tu que no t'havies cobert amb cap bandera
i quedaves barrat per sempre més! Amb tu,
Cardenal de la Pau, Pastor de Catalunya,
concelebraren sobre l'altar de la follia
l'estol martirial de bisbes i preveres
per conquerir la teva i nostra llibertat.*

I aquests del cinquè, els últims:

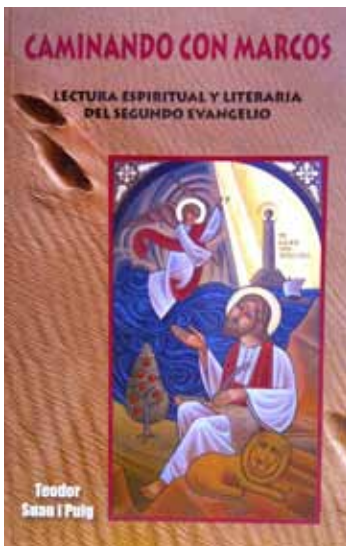
*Niades dins radiants gavines
que persignin per la cripta de Fructuós, s'amolli
tot un vol triomfal de sempre el cel de Catalunya.*

El poema acaba amb la mateixa tornada de cada part, en consonància amb el desig expressat pel Dr. Josep Pont i Gol, arquebisbe de Tarragona i Primat de les Espanyes:

*Retorni amb tu la pau al poble,
retorni amb tu la pau.*

Amén. Amén. Amén. ¿Independent, avui? Si és per vies pacífiques i democràtiques, per què no? «La llibertat dels homes i dels pobles / és tan sagrada com el cos de Crist.»

Libres | Caminando con Marcos | Teodor Suau i Puig.....

Preu: 17,08 euros.

Teodor Suau i Puig nasqué el 6 de juny de 1947 a Palma de Mallorca, rebé l'ordenació sacerdotal el 13 de juny de 1971 i és un reputat biblista, així com, actualment, canonge cerimonier de la seu mallorquina. En aquesta edició ens presenta una lectura i comentari de l'evangeli segons sant Marc.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 889 19 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60